

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: En Bonde og en Raabuk, hverandres Banemand

Citation: Blicher, Steen Steensen: "En Bonde og en Raabuk, hverandres Banemand", i Blicher, Steen Steensen: *Udvalgte værker*, Gyldendal, 1982-83, s. 170. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blich06-shoot-workid67893/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Udvalgte værker

St. St. Blicher

den var vel et Hundrede Alen; men den stakkels Skytte, som vel vidste, at smaa Sneppehagel gjerne kan træffe en tilproppet Flaske, uden derfor altid at knuse den, havde lagt Ravhagel i sit Gevær.

En Bonde og en Raabuk, bverandres Banemand

Det hændte sig engang i Lolland, at tvende Bønderkarle huggede Ræs i en Ellemose. Som de ere ifærd hermed, høre de Skyttens Hunde halse henad imod dem, og strax efter see de et Raadyr, der kommer tuntende i en tør Flækgrov, nær ved hvilken de stod. „Jeg vil prøve om jeg kan fange ham!“ siger den ene, og stiller sig skrævs over Grøvten paa et Sted, hvor nogle foranhængende Grene skjulte ham for Dyret. Dette bliver rigtigt ikke „Colossen en mignature“ værd, førend det er lige underneden. Af Forfærdelse gjør det – som denne Slægt pleier – et Spring iveiret; men styrter derpaa ned med sin svære Byrde. Det kan ikke reise sig – ders Lænd er knækket – det tager til at skribe. Karlen ligger ogsaa; men tier stille. „Kom op! kom op!“ raaber den anden: „Du er uheldig, dersom Skytten kommer.“ „Jeg kan ikke;“ svarede hiin „Jeg troer min Ryg er knækket“. Det var den virkelig, enten dette nu var skeet paa Raabukkens Takker, eller ved Overkroppens pludselige og voldsomme Kast bagover. Hundene ankom, og efter dem Skytten. Han lod den anden Karl hente en Vogn, paa hvilken de To, som saa uforsætligt havde knækket Ryggen paa hverandre, bleve begge førte døde hjem.

Af: Urfuglen

Urbønsjagten

At denne Slags Jagt er særdeles afholdt, som pirrende, forlystende, maaskee fremfor de fleste andre – dette har enhver Jæger enten hørt, eller selv erfaret; men det kan hænde, at kun Faa have undersøgt *hvorfor?* Man skulde jo synes, at Andejagt f. Ex., der oftest giver et langt betydeligere Udbytte, kunde være ligesaa interessant; dog er det ikke saa – og hvorfor da? Vi ville forsøge at besvare det efter vore egne Følelser!

For det første falder her frie og rene Skud, og næsten altid paa saa nær Afstand, at en øvet Skytte sjeldent feiler: thi Fuglen flyver i lige Linie og ikke meget hurtigt. Bekkasinen derimod gjør sine velbekjendte Slag, Agerhønen svinger tit, og Sneppen – ja Hvo kjender ikke dens Caprioler? Paa disse Jagter er det derfor almindeligt, at selv fortrinlige Skytter gjøre flere Pudler, end de skjøtte om, eller engang ville vedgaae; selv paa Andejagt hænder jo dette. De bedste tyske Jægere erklære ogsaa, „at den, der oftere fælder 6 Agerhøns eller 3 Snepper en suite, bør ansees for en *Mataador*.“ Men paa Urbønsjagt fælder ikke sjelden 8, 10, 12 Træffere og flere, uden en eneste Feiler – det kalder Man Revange.

Hernæst bidrager vist og til Interessen, at Man stundom er saa uheldig, ei engang at *finde* Noget; dette ansporer, opflammer end mere Lysten, og giver den lykkelige Jagt en dobbelt Behagelighed; thi Hvad vi altid kunne komme til uden Vanskelighed, skjønt vi ikke saa Meget paa. De Fleste ville vist helst gjøre den bedste Jagt tilsidst; og, hellere end at finde Vildtet ved det første Trin paa Jagtpladsen, i længere Tid ægges til Søgning og svæve mellem Tvivl og Haab, til det Sidste omsider stiger til frydelig Vished.

Men der er dog endnu een Beskaffenhed ved den omhandlede Jagt, som forekommer os at give den sin særegne Tilløkkelse – vel at mærke, her tillands, hvor Fuglen ikke skal søges i Skovene. Der, saavel som paa dyrkede Marker, Enge og deslige sees hyppigt et eller andet